

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Veselým
se sídlem Za Poříčskou bránou 21/365, Praha 8

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. MPSV-2016/93649-193/1,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl stížnost žalobce podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), proti postupu žalovaného spočívajícího v poskytování nepravdivých informací, ve věci žalobcovy žádosti o informace ze dne 10. 4. 2016.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že se k němu v letech 2013 a 2014 opakovaně donesla informace, že se u žalovaného „ztrácí“ stížnosti podané podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), což platí hlavně pro stížnosti na vyšší úředníky. Dne 2. 9. 2014 doručil žalobce žalovanému vyjádření, ve kterém upozorňuje na tuto praxi. Posléze se v roce 2016 žalobce dozvěděl, že žalovaný k 30. 9. 2014 ukončil veškerou kontrolu zpracovávání stížností podle správního řádu.
3. Dne 10. 4. 2016 podal žalobce k žalovanému žádost o informace. Dne 22. 4. 2016 žalovaný částečně poskytl informace. Dne 8. 5. 2016 podal žalobce proti postupu žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) InfZ. Dne 18. 5. 2016 žalovaný (tj. Ministerstvo práce a sociálních věcí, a nikoli ministryně práce a sociálních věcí) zamítnul tuto stížnost napadeným rozhodnutím. Dne 22. 6. 2016 podal žalobce ministryni práce a sociálních věcí podnět k vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nicotné pro věcnou nepříslušnost žalovaného, neboť o jeho stížnosti ze dne 18. 5. 2016 měl v souladu s § 16a odst. 4 InfZ rozhodnout nadřízený žalovaného, kterým je dle § 178 správního řádu ministryně práce a sociálních věcí, přičemž dle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k němuž nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby, přičemž obsah jeho vyjádření se týká výhradně vyřízení žádosti žalobce o informaci ze dne 10. 4. 2016 po jeho věcné stránce (k procesním aspektům, tj. k nicotnosti neuvádí ničeho), tedy že žalovaný poskytl žalobci informace o podaných stížnostech dle § 175 správního řádu za dotčené období, vycházejí z údajů ze své databáze. Ke konci svého vyjádření pak žalovaný uvedl, že „není důvod, aby z hlediska formálního bylo rozhodnutí zrušeno“.
6. Žalobce v replice podotknul, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k žalobním bodům, a odkázal na § 152 správního řádu, který upravuje rozklad.

Posouzení žaloby soudem

7. Soud nejprve výrokem I. podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyslovil, že v řízení se pokračuje, jelikož bylo dříve přerušeno usnesením ze dne 15. 11. 2019, č. j. 10 A 126/2016 – 29, do skončení řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 184/2017, které bylo pravomocně skončeno dne 25. 2. 2020.
8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 16a odst. 4 InfZ o stížnosti [podle tohoto paragrafu] rozhoduje nadřízený orgán.

10. Podle § 178 odst. 2 věta předposlední správního řádu *nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.*
11. Podle § 77 odst. 1 věta první správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.*
12. Podle § 10 správního řádu *správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.*
13. Soud konstatuje, že v rámci řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 184/2017 žalobce brojil proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 30. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/91211-513/1, kterým zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 6. 4. 2017, č. j. MPSV-2016/163402-513/2, jímž ve zkráceném přezkumném řízení zrušila napadené rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 24. 2. 2020, č. j. 5 A 184/2017-35, bylo žalobě vyhověno, čímž byla zrušena obě rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí rušící napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto z pohledu soudu existuje a o žalobě je tedy tímto rozsudkem meritorně rozhodováno.
14. Soud zdůrazňuje, že v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kdy se žalobce dožaduje pouze vyslovení jeho nicotnosti, aniž by byla napadána jeho nezákonnost, soud přezkoumává právě jen důvody pro vyslovení nicotnosti (srov. KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, cit. „Žalobce se může domáhat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu pouze vyslovení nicotnosti, nebo eventuálním petittem vyslovení nicotnosti a zrušení správního rozhodnutí. Pakliže soud neshledá žalobu, kterou se žalobce domáhá toliko vyslovení nicotnosti, důvodnou, zamítne ji, v opačném případě vysloví nicotnost rozhodnutí.“).
15. Městský soud v Praze se přitom v rozsudku ze dne 24. 2. 2020, č. j. 5 A 184/2017-35, zabýval také případnou nicotností napadeného rozhodnutí (jeho nicotnost by totiž vedla k nicotnosti obou rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí), kterou neshledal. Z dotčeného rozsudku vyplývá, že byla zjištěna toliko funkční nepřislusnost žalovaného, který však byl k vydání napadeného rozhodnutí věcně příslušný, cit. „[t]ato námitka není zcela přesná, neboť v posuzované věci se jedná o nedostatek funkční příslusnosti žalovaného k rozhodnutí o stížnosti žalobce, nikoli o jeho věcnou nepřislusnost. (...) Věcná příslusnost správních orgánů tedy určuje, který konkrétní správní orgán je povolán jednat a rozhodovat v určitých druhově určených věcech, přičemž věcnou příslusnost stanoví správním orgánům vždy zvláštní zákony. Věcně příslušný orgán je orgánem, který v dané věci rozhoduje v prvním stupni. Funkční příslusnost zákon výslovně neupravuje, nicméně funkčně příslušným orgánem se rozumí orgán určité úrovně v soustavě státní správy, kterému zákon svěřuje řešení dané věci v daném stupni řízení. V posuzované věci tedy žalovaný správní orgán byl věcně příslušný k rozhodování o žádosti žalobce o poskytnutí informací dle informačního zákona, nicméně k rozhodnutí o stížnosti žalobce proti postupu žalovaného při vyřizování žádosti o informace měla dle ustanovení § 16a odst. 4 informačního zákona rozhodnout ministryně, jakožto nadřízený orgán žalovaného, tedy jako orgán funkčně příslušný v rámci ministerstva. V této souvislosti je třeba poznamenat, že ministryně není samostatným správním orgánem, tedy nemůže být ani nositelkou věcné příslusnosti dle § 10 správního řádu. (...) Nelze přitom přisvědčit žalovanému, že rozhodnutí vydala ministryně a došlo pouze k záměně slov „ministryně“ a „ministerstvo“ v záhlaví rozhodnutí, neboť v jeho odůvodnění je opakovaně

uvedeno, že stížnost žalobce posuzovalo ministerstvo. Soud se tak zabýval otázkou, zda nedostatek funkční příslušnosti k vydání rozhodnutí má za následek, že takové rozhodnutí je nulitným správním aktem. Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu [rozsudek ze dne 29. 7. 2003, č. j. 22 Cdo 2055/2003, a ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74] se podává, že nicotnost rozhodnutí způsobují jen ty nejtěžší a nejzávažnější vady rozhodnutí, jako je například nedostatek věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí ve věci. Zákon neobsahuje taxativní výčet vad, jež činí správní akty nicotnými, tudíž je třeba vždy posoudit, zda konkrétní vada rozhodnutí je natolik závažná, že může způsobit následek nejtěžší, tedy vydání rozhodnutí, které za rozhodnutí nelze vůbec považovat. Soud je přesvědčen, že tak tomu v posuzované věci není. Rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016 vydal věcně příslušný správní orgán, pouze v rámci tohoto věcně příslušného orgánu nebylo rozhodnuto na příslušném stupni, neboť nerozhodl nadřízený orgán (ministřyně). Jedná se tedy nepochybně o vadu rozhodnutí, nicméně tato není natolik závažná, aby způsobila, že rozhodnutí, které jinak obsahuje všechny formální náležitosti, nemá žádné právní účinky. Z hlediska závažnosti je třeba zřetelně odlišit vadu v podobě nedostatku věcné příslušnosti, kdy rozhodne správní orgán, který dle zákonného vymezení není vůbec oprávněn v konkrétní věci rozhodnout, od vady, kdy rozhodnutí vydá správní orgán věcně příslušný, pouze v rámci jeho organizační struktury nerozhodne orgán funkčně příslušný. Tato vada je významně méně závažná a tomu odpovídá i její následek.“.

16. Soud se s výše uvedenou argumentací obsaženou v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2020, č. j. 5 A 184/2017-35, která komplexně zhodnotila možnou nicotnost napadeného rozhodnutí, plně ztotožňuje a odkazuje na ni. Lze tak uzavřít, že napadené rozhodnutí není nicotné.

Závěr

17. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
18. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Proti výroku II. a III. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu